

Viure les festes i els diumenges amb Déu

En l'última visita a Espanya, el Prelat va animar a redescobrir "l'alegria de participar en l'eucaristia dominical". Incloem en aquesta secció unes paraules de Mons. Echevarria sobre la manera cristiana de viure les festes (extractes de "Eucaristia i vida cristiana")

01/12/2005

Passar el diumenge amb Déu significa oferir-li també el temps del descans. Una altra paradoxa: que la

nostra pobra generositat li brindi
consol.

Moltes persones tenen tanta feina —
així pensen, almenys— que no
troben temps per assistir a la missa
dominical. En la nostra època, aquest
sembla el principal obstacle per
passar amb Déu els diumenges i les
festes de l'Església.

Descansar suposa canviar
d'ocupació, d'ambient, de
circumstàncies relacionals, d'esforç.
En el nostre cas, significa també
baratar el poc nostre amb el molt de
Déu: confiar-li les nostres misèries i
les nostres petiteses, per a rebre els
seus dons —el cos i la sang del Crist,
l'Esperit Sant—, causa infinita
d'alegria i de pau. Oferir-li el nostre
temps per rebre la seva eternitat, que
un dia ens aconseguirà.

Joan Pau II ha escrit: «El diumenge és
un dia que constitueix el centre
mateix de la vida cristiana. Si des del

principi del meu pontificat no m'he cansat de repetir: "No tingueu por! Obriu, més encara, obriu de bat a bat les portes al Crist!", en aquesta mateixa línia voldria avui convidar tots amb força a descobrir de nou el diumenge: No tingueu por de donar el vostre temps al Crist! Sí, obrim el nostre temps al Crist perquè Ell el pugui il·luminar i dirigir. Ell és qui coneix el secret del temps i el secret de l'eternitat, i ens lliura "el seu dia" com un do sempre nou del seu amor. El descobriment d'aquest dia és una gràcia que s'ha de demanar, no només per viure en plenitud les exigències pròpies de la fe, sinó també per donar una resposta concreta als anhels íntims i autèntics de cada ésser humà.

El temps ofert al Crist mai no és un temps perdut, sinó més aviat guanyat per a la humanització profunda de les nostres relacions i de la nostra vida».

Sí, sortirem sempre guanyant si donem al Senyor els nostres jous i acceptem el que ens ve d'Ell. Tant de bo cada cristià fos conscient que no pot viure sense el diumenge! Aquesta expressió, recorda Benet XVI, «ens remet a l'any 304, quan l'emperador Dioclecià va prohibir als cristians, sota pena de mort, posseir les Escriptures, reunir-se el diumenge per celebrar l'Eucaristia i construir llocs per a les assemblees. A Abitina, petita localitat de l'actual Tunis, quaranta-nou cristians van ser sorpresos un diumenge mentre, aplegats a casa d'Octavi Fèlix, celebraven l'Eucaristia, desafiant així les prohibicions imperials.

Després de ser arrestats van ser portats a Cartago per ser interrogats pel procònsol Anul·lí. Va ser significativa, entre altres, la resposta que un cert Emèrit va donar al procònsol, que li preguntava per què havien transgredit la severa ordre de

l'emperador. Va respondre: Sine dominico non possumus; és a dir, sense reunir-nos en assemblea el diumenge per celebrar l'Eucaristia no podem viure. Ens mancarien les forces per afrontar les dificultats diàries i no sucumbir. Després d'atroces tortures, aquests quaranta-nou màrtirs d'Abitina van ser assassinats. Així, amb l'efusió de la sang, van confirmar la fe. Van morir, però van vèncer; ara els recordem en la glòria del Crist ressuscitat.

»Sobre l'experiència dels màrtirs d'Abitina hem de reflexionar també nosaltres, cristians del segle XXI. Ni tan sols per a nosaltres és fàcil viure com a cristians, tot i que no existeixin aquestes prohibicions de l'emperador. Des d'un punt de vista espiritual, però, el món on vivim, marcat sovint pel consumisme desenfrenat, per la indiferència religiosa i per un secularisme tancat a la transcendència, pot semblar un

desert no menys inhòspit que aquell "immens i terrible" (Dt 8, 15) de què ens ha parlat la primera lectura, agafada del llibre del Deuteronomi. En aquest desert, Déu va acudir amb el do del manà en ajuda del poble hebreu en dificultat, per fer-li saber que "l'home no viu sols de pa, sinó de tot allò que surt de la boca de Jahvè" (Dt 8, 3). A l'evangeli d'avui, Jesús ens ha explicat per a quina mena de pa Déu volia preparar el poble de la nova Aliança mitjançant el do del manà. Al·ludint a l'Eucaristia, ha dit: "Aquest és el pa que ha baixat del cel; no pas com el que van menjar els pares, que després van morir; qui menja aquest pa viurà eternament" (Jn 6, 58). El Fill de Déu, havent-se fet carn, podia convertir-se en pa, i així ésser aliment per al seu poble, per a nosaltres, que estem en camí en aquest món cap a la terra promesa del cel.

»Necessitem d'aquest pa per afrontar la fatiga i el cansament del viatge. El diumenge, dia del Senyor, és l'ocasió propícia per treure forces d'Ell, que és el Senyor de la vida. Per tant, el precepte festiu no és un deure imposat des de fora, un pes sobre la nostra espatlla. Al contrari, participar en la celebració dominical, alimentar-se del pa eucarístic i experimentar la comunió dels germans i les germanes en el Crist, és una necessitat per al cristià; és una alegria; així el cristià pot trobar l'energia necessària per al camí que hem de fer cada setmana. D'altra banda, no és un camí arbitrari: el camí que Déu ens indica amb la seva paraula va en la direcció inscrita en l'essència mateixa de l'home. La Paraula de Déu i la raó van juntes. Seguir la Paraula de Déu, ser-hi amb el Crist, significa per a l'home realitzar-se a si mateix; perdre'l equival a perdre's.

»El Senyor no ens deixa sols en aquest camí. És amb nosaltres; més encara, desitja compartir la nostra sort fins a identificar-se amb nosaltres. Al col·loqui que acaba de referir-nos l'Evangelí, diu: "Qui menja la meua carn i beu la meua sang està en mi, i jo, en ell" (Jn 6, 56). ¿Com no alegrar-se per aquesta promesa?».

Passar cristianament el diumenge, amb el Crist Senyor nostre, assegura al descans la seva dimensió festiva: no es queda en simple repòs d'una fatiga física, sinó que assumeix el valor de commemoració d'esdeveniments que se situen en la pròpia vida com l'origen de la felicitat actual. La creació, l'aliança, l'alliberament de l'esclavitud, la llei, la resurrecció gloriosa, Pentecosta... ¡Que n'és de llarga i amable la sèrie de meravelles divines, de les quals revivim la memòria en el dia del Senyor! Ressona llavors al cor del

cristià la seva amorosa petició en aquella nit última: «Feu això en recordança meva» (Lc 22, 19).

Nosaltres realitzem una nova barata i li diem: "No us oblideu de mi, Senyor, quan vingui la meva hora, l'hora del meu dolor i de la meva tribulació; l'hora de passar d'aquest món a l'eternitat, quan vingui l'últim dia, dia implacable i de furor (cf. Is 13, 6.9; Mal 3, 1; Jl 2, 2; So 1, 15). Recordeu-vos de mi, Senyor, que tantes vegades us he rebut en la sagrada comunió, que us he acompanyat al costat del sagrari, i admeteu-me al vostre Regne "perquè mengi i begui a la vostra taula" (Lc 22, 30).

El Crist, gloriós en el Santíssim Sagrament, escoltarà les nostres pregàries, anirà omplint de pau i d'alegria els nostres cors, també en vistes d'aquell tràngol, com va omplir de goig i de serenitat els apòstols el

dia de la seva resurrecció: «Pau amb vosaltres!» (Jn 20, 19.21).

30 de novembre de 2005

---

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca-ad/article/viure-les-
festes-i-els-diumenges-amb-deu/](https://opusdei.org/ca-ad/article/viure-les-festes-i-els-diumenges-amb-deu/)
(08/04/2026)